

EL PERIÓDICO publica opinions, rèpliques i suggeriments d'interès general. No es consideraran les cartes de més de 1.500 caràcters (amb espais), que podran ser extractades. No es mantindrà correspondència o contacte telefònic sobre elles. Hi han de constar: nom, cognoms, DNI, professió, edat, domicili i telèfon. Informació sobre protecció de dades: entretots.elperiodico.cat

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari o bé al Consell de la Informació de Catalunya (CIC). Al CIC només quan considerin que s'han vulnerat els principis recollits en el Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes. Es poden adreçar al Consell de la Informació de Catalunya trucant al 93 317 19 20.

El cas de viudes i mestresses de casa

Es parla molt poc sobre les infimes pensions que el Govern espanyol destina a les mestresses de casa que han dedicat tota la seva vida a cuidar la família: fills, persones grans dependents o discapacitats, nets i, si això fos poc, en l'àmbit rural a vegades, també, la cura del bestiar i les feines de suport a les tasques agrícoles.

Quan aquestes dones arriben a l'edat de jubilació o queden viudes reben unes pensions absolutament insuficients i indignes. D'això en parlen molt poc els principals mitjans de comunicació quan aborden en els debats i les tertúlies la desigualtat de la dona. Tampoc en parlen els membres de la taula del Pacte de Toledo, tot i que la situació no no

més és motiu d'evident desigualtat, sinó de marginació d'un col·lectiu molt important i nombrós al nostre país que, a més de ser el pilar principal de la família i de treballar molt durament tota la seva vida sense demanar res a canvi, a elles ningú els reconeix uns drets econòmics dignes en la mesura que per justícia mereixen.

Moltes d'aquestes dones, quan arriben a l'etapa final de la seva vida, es troben sense recursos econòmics propis, abocades a dependre econòmicament dels cònjuges o fills. I malgrat l'encomiable i meritòria tasca a la qual han dedicat tota la seva vida, se senten abandonades pels poders públics i sense el suport ni la comprensió d'una part important de la

classe política i de la mateixa societat en general.

¿Què s'ha de dir, a més, dels casos en què, com a sobreafegit, pateixen en silenci tractes degradants i/o violència masclista, perquè la seva absoluta dependència econòmica fa que ni tan sols la possibilitat del divorci resulti per a elles una opció amb la qual assolir el seu dret a la dignitat? ¿Quin futur els ofereix el nostre Estat social i democràtic de dret i les polítiques socials vigents al nostre país?

Enrique González

Desocupat.
Madrid

FERRAN SENDRA

El futur de les prestacions

Els polítics no parlen del perill del futur de les pensions perquè ells les tenen assegurades. Per continuar finançant-les no queda més remei que crear ocupació, perquè la joventut tingui pensions decents quan es jubilin. La majoria d'aquesta generació, que avui està jubilada del treball però no de la vida, ha treballat de sol a sol. Els que mai van fer res són els que avui s'estan beneficiant del producte d'aquestes persones. Per poder crear riquesa es van enfrontar al capitalisme opressor per alliberar-se dels cruels patiments a què eren sotmesos i fer-se amos del seu destí, però la majoria de les vegades van ser humiliats i es van haver de retirar.

Actualment, la classe obrera segueix arrossegant les cadenes de l'esclavitud, substituïdes per altres de més modernes que el capitalisme els ha imposat per enriquir-se més i en menys temps, amb menys treballadors i abocant els altres a engruixir l'exèrcit d'aturats. Durant el temps que hem estat treballant hem ingressat una part del nostre salari a la Seguretat Social per avui, als 60 o 90 anys, tenir una pensió per poder viure els últims anys de vida.

Ara patim el drama del descontentament, la intranquil·litat, la incertesa i la desesperació al veure com el Govern congela les pensions de misèria de la immensa majoria dels pensionistes espanyols, que

són les més baixes d'Europa. Aquesta és la democràcia que el Govern de torn està predicant contínuament pels mitjans de comunicació, presumint del benestar social aconseguit, que els treballadors i pensionistes no veiem enlloc, deu ser que només l'ha creat perquè en disfrutin els rics i els polítics. Aquesta és la conseqüència de l'aplicació d'un socialisme descafeïnat, conduït per oportunistes, que han buidat de contingut l'ideal que ha donat més progrés a la humanitat.

Antonio Chacón

Cofundador de CCOO.
Lleida

A peu de carrer

Sonia Fuertes

PRESIDENTA D'ENTITATS CATALANES D'ACCIÓ SOCIAL

Onada de fred i incertesa

Les darreres setmanes el fred ha estat notícia i ha incidit en les nostres vides i en el funcionament habitual de serveis, transports i escoles, entre d'altres. En aquest tipus de situacions, inusuals, es posa de relleu la necessitat de coordinar actuacions i esforços per donar-hi resposta. I es posa de relleu també el difícil equilibri entre l'excessiva prevenció, que pot tenir un efecte paralitzant, i la manca de decisió, que pot propiciar el caos.

L'agenda del tercer sector social també ha reflectit aquesta situació. Un cop més, les entitats han insistit en la situació de moltes persones i famílies que no tenen una llar en condicions. Concretament més de 645.000 a Catalunya segons dades de l'Idescat. La Taula del Tercer Sector organitzava fa pocs dies un debat sobre el preu dels subministraments, en què denunciava la situació i aportava propostes com la introducció de tarifes socials, la revisió del concepte de família nombrosa o més transparència en la informació, entre d'altres. Cal combatre urgentment l'augment de les despeses energètiques, un 40% més que el nivell de vida en els últims 10 anys.

Ara bé, la pobresa energètica forma part d'una dinàmica de pobresa i desigualtat més àmplia i només pot ser analitzada integrant altres variables com el preu de l'habitatge, l'atur o la baixa qualitat de l'ocupació.

L'equació que componen aquests elements ens dona un resultat d'extrema dificultat per a la ciutadania: la vulneració dels seus drets. És evident que la solució ha de passar per la transformació del nostre model socioeconòmic, per establir algunes mesures de regulació (com els preus de l'habitatge o el salari mínim) i per afavorir la innovació social.

Ides de la responsabilitat política també és necessari aprofundir en un debat necessari sobre la garantia d'ingressos, així com desenvolupar plenament la re-

centment aprovada Renda Garantida de Ciutadania.

Per molts de nosaltres aquesta nova prestació pot constituir un punt d'inflexió –ho pot ser com a mesura i ho va ser com a procés, de la mà de la iniciativa ciutadana– i la seva aprovació el setembre passat va ser celebrada perquè percebíem un canvi –potser tímid, però important– en la mirada que fins ara sustentava les prestacions, sovint més assistencialista que possibilista.

Escenari incert

Malgrat això, l'escenari polític, incert i emocionalment dur per a tots nosaltres, ha relegat aquest i altres temes a un segon pla de la nostra actualitat. La situació d'excepcionalitat que vivim, sense govern i amb la Generalitat intervinguda per l'aplicació del 155, no ha permès, per exemple, crear la Comissió de Se-

CARLOS MONTAÑÉS

► Una víctima de la pobresa energètica.

guiment de la Renda Garantida de Ciutadania, un espai necessari per fer un seguiment acurat de les possibles incidències i on el tercer sector haurà de jugar un rol clau.

A Catalunya no ens enfrontem només a onades de fred, també a onades d'incertesa que travessen l'acció social i política i que tenen un efecte paralitzant sobre aquesta i altres mesures. La manca de govern manté aturada la capacitat legislativa (i sovint també executiva). És evident que no podem avançar en molts dels temes que requereixen resposta per part de les institucions i no ens ho podem permetre. Formar govern i restablir el funcionament democràtic ha de ser prioritari. L'acció social no pot passar més fred. ■